

Hvis du tror, du ved, hvordan det er at være død – hvis du tror, det hele bare er harpeklang og dasen rundt på skyer ... ja, så kan du godt tro om igen.

Kender du udtrykket, at livet går videre?

For tro mig: Det gør det i dén grad.

Længe efter at det er forbi.

Og jeg ved, hvad jeg taler om – jeg har været død i lidt over et år. Og det var først fra det øjeblik, jeg krydsede broen over til den anden side, at det virkelig begyndte at blive interessant ...

”Kom så, Buttercup – efter den!”

Jeg formede hænderne som en tragt for munden og råbte, mens jeg missede med øjnene for at kunne se ind i den massive, hvide tåge. Det ville tage solen timer at brænde igennem den. Stranden var lige, som jeg kunne lide den: tåget, kold og næsten lidt spøgelsesagtig. Den mindede mig om vores familieture til kysten i Oregon. Den slags minder forsøger jeg en gang imellem at genskabe for mig selv.

Men på trods af efterlivets uendelige muligheder for manifestation, så bliver det aldrig det samme. Man kan selvfølgelig kopiere fornemmelsen – følelsen af de små sandkorn, som kradser mellem tærne, måden, det kølige havskum rammer ansigtet på – men stadigvæk ... det er ikke helt det samme.

Det kan aldrig for alvor måle sig med den ægte vare.

Og Buttercup var tydeligvis enig.

Han styrtede efter pinden og løb direkte ind i en far og søn, der var ude på en tidlig morgentur. Et sekund efter kom

han til syne på den anden side af dem. Barnet stoppede op og kiggede sig forvirret omkring. Opmærksom på uroen, den pludselige ændring i atmosfæren, det kolde vindpust – alle tegnene på, at der er et spøgelse i nærheden.

De tegn, som børn altid opfanger, og deres forældre altid overser.

Jeg lukkede øjnene og koncentrerede mig om at lade min energi smelte sammen med omgivelserne. Lyttede til sandets forskydninger, muslingskallerne, selv tågen – og længtes efter at opleve det på den måde, jeg plejede. Jeg vidste, at jeg kun havde et kort øjeblik, før Buttercup kom tilbage og lod den slimede pind falde ned foran mine fødder, så vi kunne gentage legen.

Han var utrættelig. En ægte labrador, som kunne løbe efter pinde i timevis. En god, lang hent pinden-leg var absolut på hans top fem over yndlingsbeskæftigelser – sammen med hundekiks, en varm plet i solen, at jage efter fugle og selvfølgelig hans seneste kærlighed: *at flyve*.

Et snudepuf mod mit ben fortalte mig, at han var tilbage. Med sine store, brune øjne stirrede han på mig og tiggede mig om at kaste pinden endnu længere denne gang.

Så det gjorde jeg.

Fulgte den med øjnene gennem luften, til den gennembrød det hvide slør af tåge og forsvandt. Buttercup skød af sted med tungen hængende ud af munden og en vildt logrende hale. Den lodne, gule spids var det sidste, jeg så, før tågen slugte ham hel. Kun et svagt ekko af glade bjæf hang i luften.

Jeg vendte min opmærksomhed mod en lille flok måger, som cirklede over mig. De dykkede ned mod vandet og fyldte næbbet med fisk, før de steg til vejrs igen. Minutterne gik, og Buttercup dukkede stadig ikke op. Jeg råbte hans navn og forsøgte så med en kopi – en rigtig god kopi, hvis jeg selv skal sige det – af fars specielle fløjte. Normalt fik den altid Buttercup hjem. Til sidst vadede jeg gennem sandet (uden at efterlade mig fodspor) og gennem tågen, der nu var så tyk, at det mindede mig om dengang, jeg for sjov fløj gennem et stormvejr – det var så *slet ikke* sjovt, skulle jeg hilse at sige. Og jeg skulle lige til at vove mig ud i det iskolde vand – svømning er faktisk også en af hans yndlingsbeskæftigelser – da jeg hørte en dyb, knurren, der fik mine nakkehår til at rejse sig.

Buttercup knurrer næsten aldrig.

Det er han alt for god og rar til.

Så når det sker, kan man roligt regne med, at han er stødt på noget alvorligt.

Noget meget, meget slemt.

Jeg gik efter lyden. Den lave, dybe rumlen steg i styrke, jo nærmere jeg kom – kun for at blive afløst af noget endnu værre: en frygtelig snerren, et skingert bjæf og så en dødlignende stilhed, der fik min mave til at vende sig.

”Buttercup?” råbte jeg med en stemme, der rystede så meget, at jeg måtte rømme mig og prøve igen. ”Buttercup – *hvor er du?* Det er ikke sjovt, det her. Du har bare at dukke op *nu*. Ellers bliver der ikke noget med at flyve hjem!”

Så snart truslen havde forladt min mund, hørte jeg ham.

Poterne slog mod det hårde, våde sand, og hans gispende vejrtrækning kom tættere og tættere på.

Jeg sukkede lettet og sank ned på knæ. Forberedte mig selv på den store, våde undskyldning, som jeg snart ville blive ramt af – men stirrede i rædsel, da tågen blev brudt, og en kæmpestor hund sprang ud.

En hund, som *ikke* var Buttercup.

Den var ... *noget HELT andet*.

Enorm. På størrelse med en pony.

Pelsen sort og sammenfiltret.

Poter på størrelse med hestehove kom hvirvlende imod mig, mens jeg skreg højt og desperat forsøgte at komme af vejen.

Men det var for sent.

Uanset hvor hurtigt jeg bevægede mig, var det ikke hurtigt nok.

Jeg kunne umuligt undgå kæden, som hang truende fra det piggede halsbånd.

Kunne umuligt undgå den glødende trussel fra de dybe, gule øjne og deres laserblik, som brændte sig ind i mine. Helt ind i min sjæl ...

Jeg rullede mig sammen til en bold. Pressede næsen mod knæene, dækkede ansigtet og ventede på sammenstødet.

Ventede på poterne, på de knivskarpe tænder, på at heden fra det vanvittige blik skulle brænde sig helt ind i mit hjerte.

Men der skete ikke noget.

Og hvorfor skulle der egentlig også det?

Der var én vigtig ting, som reddede mig fra angrebet.

En vigtig ting, som redder mig fra ethvert angreb.

En vigtig ting, som jeg stadigvæk ikke har vænnet mig til ... Eller i hvert fald ikke, når jeg er ved at dø af skræk.

Det er den kendsgerning, at jeg er død.

Død som en dør.

Død og begravet.

Død som ... ja, så død, som man nu kan blive.

Det ironiske er, at selvom jeg aldrig har følt mig mere levende, så døde min fysiske krop faktisk for lidt over et år siden. Tilbage er den her nye, lette og mere gennemsigtige

version, som ligner den oprindelige, tyngdekraftsbaserede version temmelig meget. Bortset fra, at ting kan gå lige igennem mig ...

Ting såsom overdimensionerede helvedeshunde, for eksempel, med sammenfiltret, sort pels og ildevarslende knurren.

Og det havde jeg altså lige glemt, indtil Bodhi indhentede mig.

Eller rettere: Bodhi og Buttercup, min søde, gule labrador, som ikke alene har kendt mig det meste af mit liv, men som også døde sammen med mig i bilulykken – hvilket jeg faktisk mener burde have skabt lidt loyalitet.

Men næ-nej.

Loyalitet er ukendt land for Buttercup. Han sniffer og slikker enhver, som gider klappe, fodre eller kaste pinde for ham – inklusive min spøgelsesguide, Bodhi. Og imens Bodhi var ved at omkomme af grin over den måde, jeg lå i sandet på – helt rullet sammen af skræk i min egen lille, blonde spøgelses-bold – så gøede og savlede og logrede Buttercup lykkeligt ved siden af ham. Han opførte sig i det hele taget på en måde, som fik mig til alvorligt at overveje min loyalitet over for *ham*. Og Bodhi – ham hadede jeg næsten lige så meget, som da vi mødtes første gang.

Den der første gang, hvor han bogstaveligt talt skubbede mig ind i det forfærdelige rum, hvor jeg blev tvangsunderlagt en totalt tåkrummende og pinagtig gennemgang af mit liv.

En totalt tåkrummende og pinagtig gennemgang af mit liv, hvor jeg opdagede, at hele min eksistens, hele mit

tolvårige korte liv på jordplanet, ikke var meget mere end en vittighed. Eller rettere sagt: Det var mig, der var vittigheden.

Det havde været en fuser.

Totalt spild.

En ti år lang øvelse i at efterligne min storesøster, Ever, i håb om at blive nøjagtig ligesom hende.

Og det havde kun resulteret i en seriøst latterlig, seriøst irriterende og seriøst klæbende opførsel, som jeg i sidste ende ikke kunne forsvare.

En totalt tåkrummende og pinagtig gennemgang af mit liv overværet af diverse medlemmer af Rådet. De fortalte mig, at fordi jeg var blevet hængende på jordplanet så længe – jeg havde nægtet at krydse broen til Her og Nu og var i stedet blevet for at udspionere min søster, kendisser, gamle lærere og venner (og alle mulige andre interessante) – så havde de det perfekte job til mig. Jeg skulle ”lokke og overbevise” modvillige sjæle til at krydse broen til deres nye hjem. Jeg skulle være Sjælefanger. Og hvad værre var: Jeg blev også tildelt en guide/lærer/coach/vejleder/boss (det er i hvert fald sådan, Bodhi beskriver sig selv), som jeg ikke alene skal adlyde – men som jeg oven i købet skal lære noget af.

Og selvom han ikke længere ligner en TopNørd, men har byttet taberuniformen ud med noget ret fedt tøj; selvom han har ladet sit hår vokse sig langt og pjusket, så det falder ned i hans ansigt på den der let vindblæste og cool fyragtige måde; og selvom jeg, hver gang jeg kigger ind i hans strålende blå øjne, bliver totalt mindet om Zac Efron – så

var det stadigvæk ikke i orden, at han grinede ad mig på den måde.

Jeg blev liggende og ønskede inderligt, at han bare ville holde op og gå videre. Men da det gik op for mig, at han bare prøvede på at falde så meget ned, at han også kunne sætte ord på det morsomme, så kom jeg hurtigt på benene. Jeg rettede på min hvide bomuldskjole, som havde vredet sig rundt. Hev i stropperne på den pink og turkise badedragt, jeg havde på indenunder, og gloede på ham: ”Ja, ja, grin du bare alt det, du vil.” Jeg rystede på hovedet og skulede – først til ham og så til Buttercup, der straks hang med hovedet, stak halen mellem benene og kiggede på mig med de der store, brune øjne, som er umulige at modstå. ”Men jeg kan godt sige dig, at hvis du havde set, hvad jeg så ... altså ...” Jeg rystede på hovedet, pressede munden vredt sammen og tvang ordene ud mellem tænderne: ”Så ville du altså også have skreget. Helt hundrede!”

Jeg var klar til kamp. Klar til at fortsætte det ikke helt okay drilleri, da Bodhi lagde sin hånd på min skulder og kiggede på mig på den der enormt alvorlige måde, som han kan.

”Det gjorde jeg.” Han holdt mit blik fast. ”Skreg. Men i stedet for det der stop-fald-og-rul-sammen-stunt, som du lige lavede, så løb jeg, alt hvad jeg kunne.”

Jeg trak mig væk under hans hånd og var ikke helt sikker på, hvad han var ude på. Var det bare en indledning til at gøre endnu mere grin med mig?

”Det var dengang i England, i Devon, hvis jeg husker

rigtigt.” Han kneb øjnene sammen, som om han forsøgte at komme på den rigtige dato. Som om det var flere hundrede år siden, selvom vi begge to vidste, at han stillede træskoene for omkring ti år siden. I 1999 på grund af knoglekræft. Kun få dage før årtusindskiftet, for at det ikke skal være løgn. Så tilføjede han med et skuldertræk: ”Nå, men de plejer nu mest at være i Devon, Norfolk, Suffolk og Essex. Men stadigvæk, jeg ...”

”Hvad? Hvad mener du med *de*?” spurgte jeg og mærkede Buttercup smyge sig op ad mit ben i et desperat forsøg på at opnå nåde og tilgivelse. ”Siger du, at der er mere end én?”

”Af helvedeshunde?” Bodhi lagde hovedet på skrå, så pandehåret faldt ned i hans øjne. ”Masser.” Han nikkede og lod sine fingre glide gennem håret for at få lokkerne på plads.

”Helvedes-hvad-for-nogle?” Min stemme knækkede over, ude af stand til at fatte ordet.

”Helvedeshunde, natpelse, fantomhunde, rovskygger, rædselsglammere ...” Han trak på skuldrene og manifesterede i samme øjeblik et langt, grønt strå, som han tyggede på, mens han kiggede sig omkring. Han så ud, som om han forventede en hel horde af helvedeshunde komme piskende hen ad stranden. Men da han ikke kunne se meget andet end en tung dyne af tåge, vendte han sig mod mig og sagde: ”De bliver kaldt en hel masse forskellige navne. Selvom legenderne varierer lidt, så handler det stort set om det samme: en stor, sort, ondskabsfuld hund med glødende

øjne. Nogle gange kun ét i midten af panden. Andre gange to glødende øjne der, hvor hovedet ville have siddet ... hvis det altså ikke manglede.” Han kiggede på mig. ”Men de findes ikke kun i England. Engang, da jeg var på en opgave i Egypten, så jeg en virkelig stor én. Meget større end den, du lige har set. Jeg siger dig, den var heftig. Jeg var sikker på, at det var en eller anden vild, sort hingst. Du kan ikke forestille dig, hvor stor den var.” Han rystede på hovedet ved tanken. ”Nå, men altså, den bevogtede en eller anden oldgammel grav. Det er det, de gør, faktisk – bevogter gamle grave og gravsten og sådan.”

Bodhi kiggede på mig. Kiggede ud gennem de tætte øjenvipper, som han sikkert fremhæver på en eller anden måde for at gøre sig selv uimodstælig. Og det virker faktisk. I hvert fald hvis jeg skal dømme ud fra, hvad jeg så til eksamensafslutningen – eller hvad de nu kalder den dag, hvor han begyndte at gløde med det der grønne skær. (For de kloge i Rådet betød dét åbenbart, at han var helt parat til at blive min vejleder.) På den dag lød der højlydt pift efter ham, da han skulle ned på scenen. Så ja, det må jo virke.

I hvert fald hos knap så kvalitetsbevidste sjæle.

Men jeg ... jeg er rimelig immun over for den slags.

Han blev ved at kigge på mig. Tiggede mig nærmest om at blive imponeret over hans eksotiske rejse. Men den fornøjelse skulle han ikke have. Niks.

Okay, så havde han været i Egypten. På en opgave. Hvor han havde stået ansigt til ansigt med en spøgelseshund, der var endnu større end den, jeg lige havde set.

Jamen tillykke med det.

Og hvad så?

I min korte tid i Her og Nu havde jeg allerede scoret ret højt på en opgave i et ret imponerende slot i England. Jeg havde allerede suset rundt lige oven over Londons travle gader og var lige i øjeblikket på en lille ferie på en af Jomfruerne. Alt sammen inden for et *meget* kort tidsrum, skulle jeg hilse og sige. Og jeg var ikke i tvivl om, at der ville være masser af rejser at glæde sig til. Tænk bare på alle de modstræbende sjæle, som jeg skulle føre over broen.

”Nå ...” sagde han og gumlede, så det grønne strå hoppede op og ned i munden på ham. En irriterende vane han havde bragt med sig fra jordplanet. ”Men selvom legenderne siger, at det er et dårligt varsel at møde en af dem – et dødsvarsel ...”

”Et dødsvarsel?” Jeg kiggede på ham og hævede øjenbrynene. Overbevist om, at han igen prøvede at imponere.

”Et tegn, en advarsel, et ...”

”Jeg ved godt, hvad det betyder.” Jeg himlede med øjnene og viftede hans lamme forsøg på at imponere mig med sit åh-så-store ordforråd væk.

”Nå, men sagen er,” fortsatte han og kiggede op og ned af den næsten mennesketomme strand, ”at legenderne fortæller, at alle, som ser en helvedeshund, vil dø inden for et år. Men det er jo ikke noget, du behøver at bekymre dig om. Jeg mener ... du er jo allerede død.”

”Nå, så det mener du?” Jeg satte hænderne i siden og gloede på ham. ”Har du bare tænkt dig at lade en frådende,

sort helvedeshund gå amok og terrorisere en hel badestrand uden at gøre en skid ved det?”

Han trak på skuldrene. Tydeligvis ikke særlig bekymret. ”Jeg kan ikke lige se problemet,” sagde han. ”Ikke så længe den eneste, der lader sig terrorisere, er *dig*.” Jeg så undersøgende på ham. Ledte efter tegn på hån. Men fandt ikke nogen. ”Hvad med Buttercup?” spurgte jeg. ”Hvad med det skingre bjæf, jeg hørte? Han lød, som om han var ved at dø af skræk ... som man siger.”

Men Bodhi lo bare. ”Vred måske, men ikke bange. Det var min fejl. Jeg fangede hans pind i luften og fløj væk med den. Det var han ikke så glad for. Vel, gamle dreng? Men du kom da over det, ikke?” Hans stemme blev helt blød og klistret, da han bukkede sig ned og kløede Buttercup bag ørerne. Og jeg skal love for, at Buttercup var hurtig til at svigte mig igen og smutte tilbage til Bodhi. Her satte han sig og kiggede lykkeligt savlende op på ham med sine store, ømme øjne.

”Og i øvrigt så har du bare at lade enhver ukendt modvillig sjæl være i fred. *Ligegyldigt hvad der sker*. Husk: Hvis ikke Rådet har givet dig opgaven, så er det ikke noget, du skal blande dig i!” Hans ansigtsudtryk blev superalvorligt. Det var helt klart meningen, at jeg skulle høre efter her! Og så tilføjede han – i den tro, at hans budskab var blevet modtaget, og hans argument havde sejret: ”Så hvad siger du til, at vi glemmer alt om bæstet, dropper den her tågeklamme strand og tjekker byen ud?”

Med hænderne i siden stirrede jeg ind i tågen, der ikke

lod til at have travlt med at komme væk. Men hvis man kiggede godt efter, kunne man alligevel finde et par huller her og der. Det tog jeg som et løfte om, at en smuk dag var på vej.

Og selvom vi var der på ferie, og den her lille tur var en belønning fra Rådet for et godt udført arbejde, efter at vi havde fået nogle spøgelse over broen. Spøgelse, som havde hjemsøgt et slot alt for længe (og spøgelse, som ingen andre Sjælefangere havde magtet at få videre – heller ikke Bodhi – før *jeg* kom). Selvom Bodhi havde været sød og ladet mig vælge stedet og næsten ikke havde klaget over mit valg: St. John-øen (fordi mine forældre havde været der på deres bryllupsrejse og havde snakket så længselsfuldt om den, at jeg bare var blevet nødt til at gribe chancen nu). Selvom vi ikke havde ret meget tid tilbage, før vi igen skulle tilbage til Her og Nu for at få vores næste opgave af Rådet. Og selvom jeg udmærket vidste alt det – så kiggede jeg alligevel på ham og sagde: ”Jeg går ingen steder, før jeg har overbevist den hund om at komme videre.”